

"Korea, een labiele situatie" in Het Parool (1 juli 1950)

Source: Het Parool. Vrij Onverveerd. dir. de publ. VAN NORDEN, W ; Réd. Chef VAN HEUVEN GOEDHART, G.J. 01.07.1950, n° 1.680; 10. Jg. Amsterdam: Het Parool. "Korea, een labiele situatie", p. 1.

Copyright: (c) Het Parool

URL: http://www.cvce.eu/obj/korea_eeen_labiele_situatie_in_het_parool_1_juli_1950-nl-65c4814d-c6e3-4450-b4a4-78f2a1298392.html

Last updated: 03/07/2015

Korea

Een labiele situatie

Met de dag duidelijker vertoont het Koreaanse conflict het beeld van een nieuwe fase in de zenuwoorlog tussen de twee grootste machten: Amerika en Rusland. Amerika dat Japan beheerst en in Zuid-Korea een verzekering van die beheersing ziet; Rusland, dat Noord-Korea in de hand heeft en er het Zuiden bij wil hebben, omdat dan de positie der Amerikanen ernstig verzwakt zal zijn. Voor het ogenblik onthouden de Russen zich van openlijke inmenging; zij vergenoegen zich er mee manoeuvres langs de Joegoslavische grens te houden en overigens nota's te sturen, die overlopen van vredelievende verzekeringen en non-interventietirades. De Amerikanen daarentegen trekken de consequenties van hun besluit om Zuid-Korea niet in communistische handen te laten vallen. Zij zullen nu zelfs infanterie naar Zuid-Korea sturen terwijl de Han-linie doorbroken is en het Zuid-Koreaanse leger niet opgewassen blijkt tegen de goed geoefende Noord-Koreaanse communisten.

Gevaarlijk is de ontwikkeling zonder enige twijfel. Korea lijkt kans te maken iets te worden als een Aziatisch Spanje. Ook in Spanje hebben latere tegenstanders van de tweede wereldoorlog een oefenterrein gevonden voor aanlopende krachtmetingen. De Russen ervoeren er de inferioriteit van hun luchtmacht, de Duitsers de superioriteit van hun leger. Jarenlang werd er achter het scherm van een non-interventiepolitiek in feite oorlog gevoerd. Niemand kan zeggen of er kans bestaat dat het Koreaanse conflict op korte termijn kan worden beslecht. Zouden de Noord-Koreanen blijven oprukken, dan zullen de Amerikanen – en alle andere staten die aan de resolutie van de Veiligheidsraad gevolg geven – gedwongen zijn steeds méér kracht aan te wenden, wijl zij, eenmaal begonnen. Zuid-Korea moeilijk zonder enorm verlies aan prestige in Azië kunnen loslaten. Volhouden daarentegen belooft grote winst aan gezag en sterkte van positie. Het feit, dat Amerika, nu het Zuid-Korea niet aan de communisten wil uitleveren, zich tevens voor vasthouden van Formosa en Vietnam heeft uitgesproken, betekent, dat het het gevaar van het opdringende communisme in Azië in zijn totaliteit onderkent en begrijpt, dat hulp op slechts één front niet baten kan. Daarnaast wijst de Amerikaanse eis van stopzetting van Tsjang Kai Sjek's aanvallen op het vasteland van China op een poging, om Mao Tse Toeng te neutraliseren. Na een gunstige afloop van de strijd op Korea kan Amerika zich veroorloven zijn politiek ten aanzien van de toelating van het communistische China in de Verenigde Naties te wijzigen. Immers opgeven van Amerika's tegenstand tegen de toelating van het China van Mao Tse Toeng kan dan niet meer worden gezien als een concessie aan Rusland, maar veeleer als een bewijs van vertrouwen in eigen kracht.

Intussen zijn wij aan conclusies waarlijk nog lang niet toe. Hoezeer de Russen ook nota's tegen inmenging schrijven en de Amerikanen van agressieve bedoelingen betichten, niemand kan betwijfelen, dat Noord-Korean de aanval heeft geopend en dat Rusland, al vecht het niet zichtbaar mee (daargelaten de berichten, dat de Noord-Koreanen Russische zware tanks bij tientallen gebruiken), achter de Noord-Koreanen staat. Daar heeft het altijd gestaan. Vandaar ook dat het de wereld probeert wijs te maken, dat de aanvallers Zuid-Koreanen zijn, een stelling die aar afdoend tegenbewijs al vindt in het enkele feit, dat de Noord-Koreanen, zonder dat er één Zuid-Koreaan over de achtendertigste breedtegraad trok, in staat waren in een hoog tempo Seoul en het vliegveld Kimpo te bezetten en vervolgens de Hanlinie met een tankleger te doorbreken. Wie tot zulke militaire krachtprestaties in staat is, moet zich natuurlijk lange tijd op een aanval hebben voorbereid. De overrompelende aard van die aanval heeft het Zuidkoreaanse leger kennelijk gedesorganiseerd. De laatste berichten spreken zelfs van een paniek en een vlucht. Er zal nog enige tijd mee gemoeid zijn eer MacArthur troepen in voldoende hoeveelheid in stelling kan hebben gebracht om een tegenaanval met succes te ondernemen. Aanvankelijk had president Truman kennelijk gehoopt, dat de Amerikaanse operaties tot onder de achtendertigste breedtegraad beperkt zouden kunnen worden. Daarmee ware het defensief karakter van die operaties op duidelijke wijze gedemonstreerd. Te begrijpen valt echter, dat MacArthur het daarbij niet kan laten. Wie een land van Korea's uitgestrektheid tegen een van buiten aanvallend leger wil verdedigen, moet de tegenstander in zijn eigen hol opzoeken om zijn verbindingslijnen te doorbreken en zijn "home-front" te raken. Die les hebben wij uit vorige oorlogen waarlijk wel geleerd. Vandaar dat de Amerikaanse luchtmacht thans doelen in Noord-Korea onder vuur neemt en de vloot een blokkade tegen Noord-Korea organiseert. De innerlijke wetmatigheid van alle militaire activiteit houdt een ernstig gevaar in. Haar inwerking treden brengt ons telkens een stapje nader bij de uitbarsting van een

conflict op groter schaal dan beoogd werd. Niemand kan in deze dagen blind zijn voor dergelijke kwade kansen.

In alle bezorgdheid van dit ogenblik is het der wereld – waarbij, gelukkig, óók India! – blijkt te beseffen, dat “neutraliteit” in een conflict als het Koreaanse hand van de vredelievendheid te voelen moet krijgen omdat anders opnieuw, als in de jaren van Hitler, de theorie opgeld gaat doen, dat stuksgewijze aanval van land na land een voordelige zaak is. Dat landen als Egypte en Zweden zich buiten e tegen Noord-Korea gerichte strafoefening willen houden kan men slechts betreuren. Zij zouden niettemin stellig gráág profiteren van het herstel van de vrede. Eervol vinden wij het dan ook dat ons eigen land, binnen het uiterst beperkte kader van zijn mogelijkheden, bereid is zijn aandeel te dragen. Dat alleen de heer Welter zich geassocieerd heeft met de communisten – van wie ook nu verwacht moest worden dat zij zich op antinationaal standpunt zouden plaatsen – is, na alles wat wij van die zijde hebben gehoord, nauwelijks een verrassing.

Voor alle jonge mensen die geroepen zullen zijn om actief op te treden in de gezamenlijke poging om Noord-Korea het genoegen van een door niets gemotiveerde aanval op het Zuiden te verleren zijn deze dagen bijzonder moeilijk. Niemand kan licht denken over het offer dat van hen wordt gevraagd. Maar minder nog kan iemand menen, dat dat offer achterwege zou kunnen blijven. Immers, het succes van de Noordkoreaanse operatie tegen Zuid-Korea, zou niets anders betekenen dan dat het hek van de agressiedam gaat. Opnieuw zou, thans in de Russische sfeer, de Hitleriaanse methode van onverhoedse aanvallen op buurlanden een voordelige zaak blijken indien niet de rest van de wereld handelend optrad door de aangevallene te hulp te komen. Elk land dat bij die hulpverlening verstek laat gaan schiet tekort in het dragen van zijn deel in de collectieve verantwoordelijkheid voor het behoud van de vrede. Elk land dat bereid is zijn steentje bij te dragen handelt naar zijn eigen belang, ook Nederland.